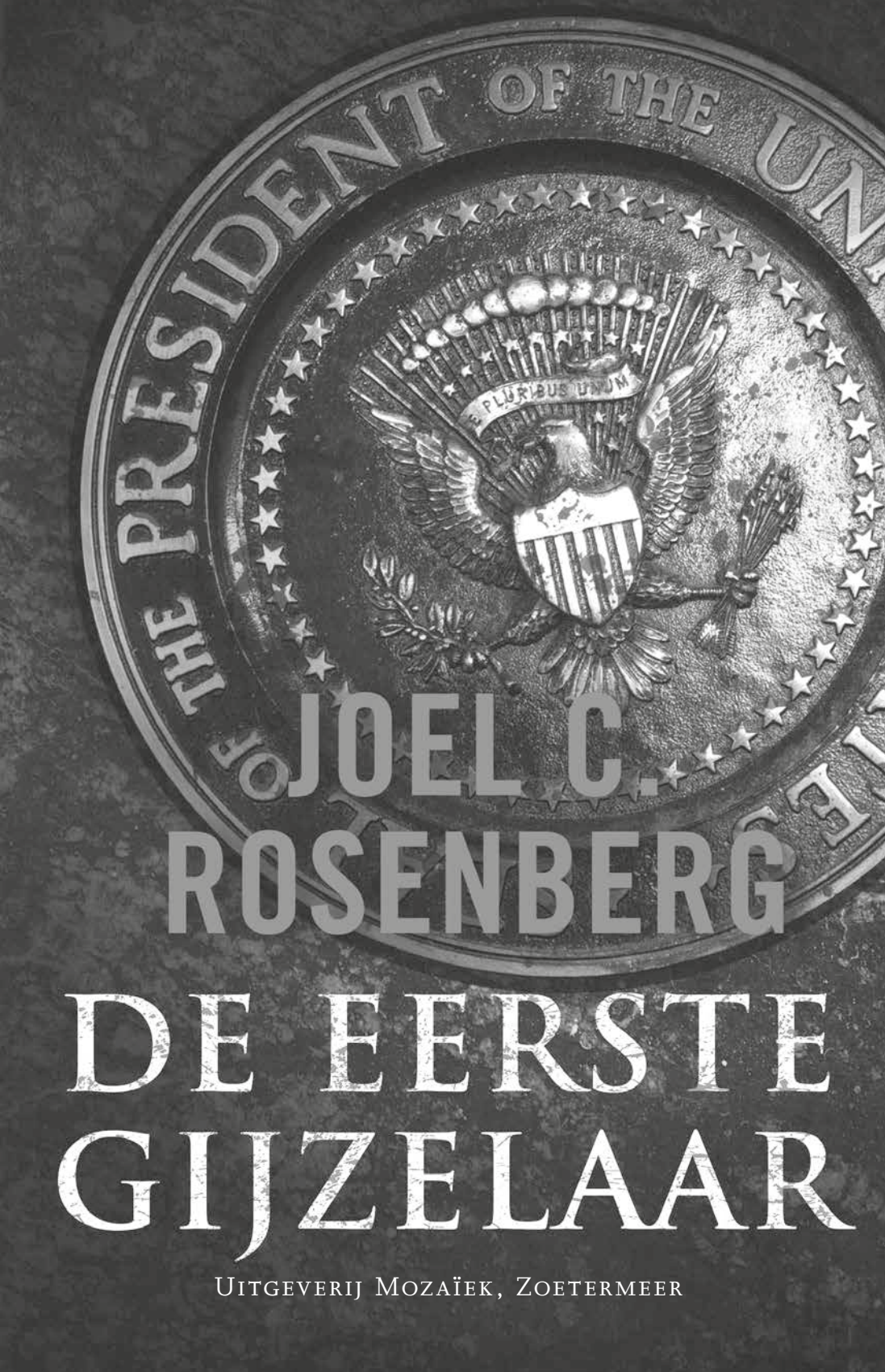

De eerste gijzelaar

De eerste gijzelaar is het tweede deel van een nieuwe serie van Joel C. Rosenberg rond New York Times-buitenlandcorrespondent J.B. Collins. Eerder verscheen in deze serie *Het derde doelwit*.

Van Joel C. Rosenberg verschenen verder bij Uitgeverij Mozaïek:

De laatste Jihad
De laatste dagen
Het Ezechiëlscenario
De Tempelcodex
De eindstrijd
De Twaalfde Imam
Operatie Teheran
Uur der Waarheid
De ontsnapping

JOEL C.
ROSENBERG

DE EERSTE
GIJZELAAR

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Vertaling: Daniëlle Langerak
Vormgeving omslag: Wil Immink
Lay-out/dtp binnenwerk: Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9681 1 (boek)
ISBN 978 90 239 7844 2 (e-book)
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers Inc., Carol Stream, Illinois, USA, onder de titel *The First Hostage*

Engelstalige uitgave © 2015 Joel C. Rosenberg
Nederlandse uitgave © 2016 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Voor onze zoon Jacob, een dappere, stabiele ziel in donkere, zware tijden.

‘Gelukkig de mens met ontzag voor de HEER
en met liefde voor zijn geboden.

Voor een vals gerucht zal hij niet vrezén,
hij is standvastig en vertrouwt op de HEER.’

Psalm 112:1, 7

Personages

Journalisten

J.B. Collins – buitenlandcorrespondent van de *New York Times*
Allen MacDonald – buitenlandredacteur van de *New York Times*

Amerikanen

Harrison Taylor – president van de Verenigde Staten
Martin Holbrooke – vicepresident van de Verenigde Staten
Marco Ramirez – luitenant-generaal, leider van de Delta Force
Jack Vaughn – directeur van de CIA
Robert Khachigian – voormalig directeur van de CIA
Arthur Harris – FBI-agent
Matthew Collins – oudere broer van J.B.

Jordaniërs

Koning Abdoellah II – heerser van het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië
Prins Marwan Talal – oom van de koning van Jordanië en hoofdadviser
Prins Feisal bin al-Hoessein – broer van de koning van Jordanië en op een na hoogste leider van de Jordaanse troepen
Abdul Jum'a – luitenant-generaal, hoofd van het leger
Ibrahim al-Mufti – majoor-generaal, hoofd van de luchtmacht
Yusef Sharif – kolonel, hoofdadviser en woordvoerder van de koning
Mohammed Hammami – persoonlijk arts van de koning
Ali Sa'id – hoofd beveiliging van het koninklijk hof

Terroristen

Abu Khalif – leider van de Islamitische Staat in Irak en al-Sham (ISIS)
Jamal Ramzy – leider van de rebellen van ISIS in Syrië en neef van
Abu Khalif

Israëli's

Daniel Lavi – minister-president van Israël
Ari Shalit – onderdirecteur van de Mossad
Yael Katzir – Mossad-agente

Palestijnen

Salim Mansour – president van de Palestijnse Autoriteit
Youssef Kuttab – hoofdadviser van president Mansour

Egyptenaren

Amr el-Badawy – generaal, commandant van de Egyptische speciale
troepen

Inleiding

Uit: Het derde doelwit

Op dat moment vielen me twee Jordaanse F-16's op. Ze vlogen hun patrouille, zodat er geen andere toestellen – Jordaanse of buitenlandse – in het luchtruim boven Amman konden komen. Ze waren ver weg, maar het viel me op dat ze samen van links naar rechts boven de horizon vlogen, van het zuiden naar het noorden, waarna er een rechtsaf sloeg en in de richting van het paleis vloog. Was dat wel normaal? Dat leek me niet. Het afgelopen halfuur waren er meerdere duo's gevechtsvliegtuigen langs gevlogen, maar allemaal op dezelfde voorspelbare route. Dus waarom deed deze piloot iets anders?

Het vliegtuig was nog een paar kilometer weg, maar hij kwam duidelijk onze kant op. De vraag was waarom. Ik draaide me om en fluisterde tegen Sa'id: 'Wat doet die F-16 daar? Hij vliegt een andere route dan de andere.'

Sa'id was duidelijk alleen maar bezig met de mensen, en had nog niet naar de lucht gekeken, want hij antwoordde niet direct. Na een paar seconden zei hij iets in het Arabisch in zijn polsmicrofoon.

'Blijf rustig, en kom mee, allebei,' fluisterde hij even later.

Omdat ik zo geschrokken was, kon ik mijn ogen niet van het vliegtuig losmaken, maar toen Sa'id rustig opstond en naar de deur liep, volgde ik zijn voorbeeld.

Yael kwam vlak achter me aan. De legerkapel begon weer te spelen.

'Waar gaan we heen?' vroeg ik Sa'id.

'Het commandocentrum.'

'Wat is er volgens jou aan de hand?'

'Geen idee,' zei hij, 'maar ik laat Zijne Majesteit niet naar buiten gaan tot ik het zeker weet.'

Hij was nog niet uitgesproken toen ik een laatste blik op de F-16 wierp. En op dat moment zag ik de flits en de condensstreep. De piloot had een raket afgeschoten.

Even later hoorden we de explosie en voelden we de schok.

In het commandocentrum van het paleis keek ik om naar Yael.

De Mossad-agente had een diepe snee in haar voorhoofd en het bloed liep over haar gezicht. Ik riep om een verbanddoos, die al snel werd gebracht. Terwijl ik haar verbond, gaf ze plotseling een gillette. Eerst dacht ik dat ik haar pijn had gedaan, maar toen ik haar ogen groter zag worden, draaide ik me om en keek naar waar ze zo van was geschrokken.

Op de monitors zag ik vuilniswagens en cementwagens vol explosieven op volle snelheid op de buitenste hekken van het koninklijke complex af rijden. Ik zag de soldaten op de voertuigen schieten, maar een voor een raakten de wagens hun doel, waar ze enorme explosies veroorzaakten.

Daardoor werden enorme gaten in de hekken geblazen. Honderden strijders met zwarte kappen en bivakmutsen op kwamen aanrennen en gingen hevige vuurgevechten aan met de Jordaanse soldaten die deden wat ze konden om zichzelf en hun geliefde koning te beschermen.

Op dat moment ging tot onze grote schrik de deur van de kluis achter ons open. Plotseling kwam koning Abdoellah eruit rennen; hij kwam op ons af.

‘Ali, we moeten hier weg,’ beval hij.

Buiten het paleis suidden de kogels over mijn hoofd heen. Ik hoorde ze in de zijkant van de kogelwerende wagens slaan. Ik zag de sterren die ze in de kogelwerende ramen maakten, maar gelukkig kwamen ze er niet doorheen. Toen ik naar de andere kant van de auto kroop, bevroor ik. Minister-president Lavi en president Mansour lagen naast

elkaar op de grond, tussen een groep dode agenten.

De koning zat over hen heen gebogen. Ik kon niet zien wat hij deed. Probeerde hij hen te reanimeren of rouwde hij om hen? Hoe dan ook, het had geen zin. Ze waren dood. Niets kon hen nog terugbrengen. We moesten gaan. We konden hier niet zo open en bloot blijven zitten.

Op dat moment voelde ik mijn lichaam niet meer. Ik voelde me wegzakken in een shock, en ik kon het niet tegenhouden. Toen hoorde ik iemand van heel ver weg mijn naam roepen.

‘Collins, ze leven nog!’ schreeuwde de koning. ‘Ze zijn bewusteloos, maar ze halen nog adem. Hun hart klopt nog. Maar ze moeten naar de auto. Geef ons dekking.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Waren ze niet dood? Daar leek het namelijk wel op. Ze lagen roerloos op de grond. Maar de gedachte dat ze nog leefden, haalde me in een klap uit mijn roes.

Sa’id opende de kofferbak van de auto en klapte de achterbank op om ruimte te maken terwijl Yael hem van rechts dekking gaf. Toen hielp Sa’id de koning om minister-president Lavi in de auto te tillen. Weer helemaal helder draaide ik me linksom en volgde de bevelen van de koning op.

Ik schoot lukraak alle kanten op, zonder de illusie dat ik veel rebellen zou doden. Maar ik was vastbesloten hen niet bij de koning, zijn gezin of een van de andere leiders te laten komen. Ik behoefde alleen maar tijd te winnen. De vraag was of het genoeg was.

De koning en Sa’id tilden Mansour in de auto, en ik bleef om me heen schieten. Toen hoorde ik de motor van een van de andere auto’s starten. Even stopte ik met schieten. Ik keek rechts van me en zag twee Amerikaanse agenten zonder op ons te wachten wegsperren.

Blijkbaar had de geheime dienst geen zin om te wachten. Ze hadden hun president in het kogelwerende voertuig gekregen en brachten hem nu naar het vliegveld.

We moesten opschieten.

De koning wees me de weg naar snelweg 40 – de Al Kodossnelweg – en al snel reden we in zuidwestelijke richting Amman uit.

We reden nu bijna 150 kilometer per uur, en we kregen te maken met het volgende probleem. De koning was in gesprek met zijn broer, die ons vertelde dat er een controlepost was op het komende knooppunt met snelweg 35, de koningin Aliasnelweg. De controlepost zelf was geen probleem. Maar hij was overgenomen door rebellen van ISIS, die daar stonden te wachten met RPG's en .50 mm machinegeweren.

‘Hoever is het nog naar het knooppunt?’ vroeg ik.

‘Met deze snelheid niet meer dan twee minuten,’ antwoordde de koning.

‘Wat zullen we doen, Majesteit?’ vroeg ik, niet zeker of ik moest versnellen of vertragen.

‘Geloof u in de kracht van gebed, meneer Collins?’ vroeg hij. ‘Dit is namelijk een goed moment om daarmee te beginnen.’

‘Ik heb geen munitie meer,’ zei Yael. ‘Heeft iemand nog iets voor me?’

‘Ik heb een vol magazijn in mijn wapen,’ antwoordde ik.

‘Waar is dat?’ vroeg ze.

‘Hier,’ zei de kroonprins vanaf de achterbank. Hij pakte mijn machinegeweer van de grond, haalde het magazijn eruit en gaf het aan Yael.

In de verte zag ik het kruispunt aankomen. Zouden we proberen door de controlepost heen te rijden? Dat leek me een zelfmoordactie. En ik was niet klaar om te sterven.

Even later was de beslissing echter niet belangrijk meer. Er kwamen namelijk twee Apache gevechtshelikopters over een bergkam aangevlogen. Ze vlogen laag en snel. Yael was de eerste die hen zag, en ze wees de rest erop. Nu waren alle ogen op de toestellen gericht en de enige belangrijke vraag die iedereen bezighield, hoewel niemand hem uitsprak, was: aan welke kant stonden ze?

De controlepost was niet ver weg meer. Dat gold ook voor de Apaches.

Toen zag ik in mijn achteruitkijkspiegel dat het 30mm kanon openschoof.

‘Ze gaan op ons schieten!’ schreeuwde ik.

Ik zag een flits en wist direct wat het was. Dat had ik al meer dan honderd keer gezien, van Falloedja tot Kaboel. Iemand had een RPG op ons afgeschoten. Ik zag de condensstreep boven de snelweg achter ons. Hij kwam recht op ons af. De koningin schreeuwde. Ik traptte het gaspedaal in en trok het stuur naar rechts, net op tijd. De RPG rukte de zijspiegel van de auto eraf en schoot langs ons heen. We leefden nog.

Maar er zouden er vast meer volgen.

Ik zag nog een flits, deze keer van de voorste Apache. Hij had ook net een projectiel afgeschoten, en dit was niet slechts een RPG. Het was een hittezoekende Hellfire-raket. Die was niet te ontwijken. Hij kwam recht op ons af en we konden er niets aan doen. We zouden sterven in een bal van vuur. Het was voorbij.

Tot mijn grote opluchting raakte de raket ons echter niet. In plaats daarvan zagen we hem inslaan in een van de Humvees bij de controlepost. In een oogwenk werd de hele controlepost door een enorme explosie totaal vernietigd. Stomverbaasd en gehypnotiseerd door de vuurbal voor ons, miste ik de afrit. Ik reed gewoon door. Toen schoten we door de brandende resten van de controlepost, over het knooppunt, naar snelweg 35, in de richting van het vliegveld.

Geen van ons juichte. We waren ongelooflijk opgelucht, maar we wisten dat het niet ons werk was. Er was een hogere macht die ons leven had gered en de weg voor ons had vrij gemaakt.

Al snel zagen we het ene eskader Jordaanse F-16's en F-15's na het andere door de lucht schieten. Die moesten wel onderweg zijn naar Amman om het paleis te bombarderen en de opstand neer te slaan. Ik kon me niet voorstellen hoe moeilijk die beslissing moest zijn geweest voor de koning, maar ik wist ook dat hij niet anders kon. Hij stamde af van een lange reeks Hasjemitische monarchen, en hij leek vastbesloten niet te worden vermoord zoals zijn voorgangers.

Terwijl we over snelweg 35 raceten, voelde ik tot mijn eigen verbazing een sprankje hoop opbloeien. We leefden nog. Op dit moment waren we veilig. En ik was ervan overtuigd dat de koning zou overwinnen. Hij was overrompeld door de aanslag, maar hij was ongelooflijk moedig. Hij had een leger klaarstaan om terug te vechten,

en de Amerikanen en de Israëli's stonden achter hem.

Maar zodra we bij het vliegveld aankwamen, verdween die hoop als sneeuw voor de zon.

Toen ik de verwoesting om ons heen zag, zakte me de moed in de schoenen.

De prachtige nieuwe terminal die miljoenen had gekost, was veranderd in een rokende krater. De wegen zaten vol gaten en overal lagen de resten van mortieren en andere projectielen die niet lang voor onze aankomst waren afgevuurd. Er stonden jumbojets in brand. Overal lagen dode en stervende mensen. De brandstoftanks stonden in brand. De stank van brandende vliegtuigbrandstof was overweldigend.

En Air Force One was weg.

DEEL

1

‘Goede bedoelingen – beperkt door traagheid en terughoudendheid – zijn geen partij tegen gewapende en doeltreffende slechtheid.’

Winston Churchill
Uit: *The Gathering Storm*